

ἄφθονον τοῦ αἵματος ῥοήν, φανερόναι τὴν προσ-
έγγισιν τῆς διαλύσεώς του, ἀπορρίπτον ἐκ τῶν
ῥωθῶνων αὐτοῦ μίγμα αἵματος ὁμοῦ μετὸν ἀέρα
καὶ τὴν μύξαν, τὰ ὁποῖα συνήθως ἐκπνέει, καί,
τελευταῖον, ἀναπέμπον αἷμα καθαρὸν μόνον. Ἡ
θάλασσα, κατὰ μέγα διάστημα ὀλόγουρα, βάπτει-
ται μετὸ αἷμά του, καὶ ὁ πάχος, τὰ πλοιάρια,
καὶ οἱ ἄνθρωποι καθυγραίνονται πολλάκις ἀπὸ
τὸ αὐτό. Σημεῖον δὲ ἔστι τὴν ὁδὸν τε πλατεῖα
σειρὰ ἐλαίου, ῥέοντος ἐκ τῶν πληγῶν του.

Πρὸ τῆς τελευταίας τῆς ἀλώσεως σπαράσσεται
σφοδρῶς, ὑψώνει καὶ περισεῖει τὴν οὐρὰν αὐτοῦ
εἰς τὸν ἀέρα, προσενοῦν κρότον, ὅστις ἀκούεται
μίλια μακρὰν. Ὅταν δὲ ἀποθνήσκῃ, γυρίζει
ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν ἢ τὴν πλευρὰν του, — συμ-
βάν εἰς τοὺς ἀλωτὰς χαροποιέστατον, τὸ ὁποῖον
ἀναγγέλλουν διὰ τῆς καταβάσεως τῶν σημαῖων
των, συνωδευμένης μετὰ τρεῖς ζωνῆς κραυγᾶς.

Ἡ παρατηρούμενη εἰς τὸ πληγωμένον κῆτος
μεγάλη ἀδυναμία ὅταν πρῶτον μεταφανῇ εἰς τὴν
ἐπιφάνειαν, ἀφοῦ κατέβῃ κατὰ κάθετον 700 ἢ
800 ὀργυῖας, ἢτοι περὶ τῆς 2000 πήχεις, προέρχεται
ἀπὸ τὴν σχεδὸν ἀπίστευτον κατάθλιψιν, εἰς
τὴν ὁποῖαν ἀναγκάως ὑπεβλήθη. Ἡ ἐπιφάνεια
τοῦ σώματος μεγάλου κῆτους ἐμπορεῖ νὰ λογιζέ-
ται ὡς 684 τετραγωνικῶν πηγῶν. Τοῦτο, ὑπὸ τὸ
κοινὸν βάρος τῆς ἀτμοσφαίρας μόνον, πρέπει νὰ
ὑποφέρει θλίψιν 3,104,640 λιτρῶν τῆς Ἀγγλίας,
ἢ 1386 τόνων. Ἄλλ' εἰς τὸ βάθος 800 ὀργυῶν,
ὅπου ὑπάρχει στήλη ὕδατος ἴση κατὰ τὸ βάρος
μετὰ περίπου 152 ἀτμοσφαίρας, ἢ ἐπὶ τοῦ ζῶου
θλίψις πρέπει νὰ ἐξισοῦται μετὰ 211,000 τόνους.
Εἶναι δὲ οὗτος βαθμὸς θλίψεως, τὸν ὁποῖον δὲν
ἐμπορεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ ἡμέτερος νοῦς πλὴν ἀτε-
λέστατα. Θέλουμεν ἴσως τὸν καταλάβειν καλῆτε-
ρα, ὅταν εἰδοποιηθῶμεν, ὅτι ὑπερβαίνει κατὰ
τὸ βάρος ἐξήκοντα τῶν μεγίστων πλοίων τοῦ
ναυτικῆ τῆς Ἀγγλίας, ὀπλισμένων, ἐφωδιασμέ-
νων, καὶ κατὰ πάντα ἐτοίμων διὰ ἐξαμηναῖον
περίπλουν.

Ἐκαστον πλοιάριον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐπληρώθη
κῆτος, φέρει σημαίαν· καὶ προσέτι τὸ καράβιον,
εἰς τὸ ὁποῖον τοιαῦτα πλοιάρια ἀνήκον. Χρησι-
μεῖον δὲ τὰ σύσημα ταῦτα νὰ φανερόνωσιν
εἰς τὰ περικύκλω πλοῖα τὸ εἰς τὸν ἐμπεριπλεγμέ-
νον ἰχθὺν ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ σημαιο-
φόρου πλοίου.

Διαφέρει μέγας τοῦ καιροῦ τὸ διάστημα,
κατὰ τὸ ὁποῖον πιάνονται τὰ κῆτη. Βέβαιον
εἶναι, ὅτι ἀλώθησαν τινὰ εἰς δεκαπέντε λεπτῶν
διάστημα· ἐνῶ ἄλλα μόλις ὑπέκλιναν εἰς τεσσα-
ράκοντα ἢ πενήτηκοντα ὥρας. Κατὰ μέσον ὄρον,
ἀρκοῦν πιθανῶς δύο ἢ τρεῖς ὥραι. — Τινὰ κῆτη
συμβαίνει νὰ φονευθῶσιν ἀπὸ ἓν καμάκιον, ἐνῶ

ἄλλα ὄχι μεγαλύτερα ἀπέφυγαν ἀπὸ τέσσαρα,
πέντε, ἢ καὶ πλείότερα. Κάμμιαν φορὰν ἀλί-
σκονται τὰ κῆτη ἐξ ἀπροόπτου, ἐμπλεκόμενα ἔ-
περιτυλισσόμενα ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὰ σχοινία.

Ἀφοῦ τὸ κῆτος θανατωθῆ, τὸ δένειν πρῶτον
εἰς πλοιάριον, τὸ ἐξεμπλέκουν ἔπειτα ἀπὸ τὰ
σχοινία, καὶ τὸ κωπηλατῆν ὅλοι ὁμοῦ οἱ ναῦται
πρὸς τὸ καράβιον. Ἐκεῖ ἀφαιροῦν τὸ πάχος,
καὶ, ἀνασύροντες αὐτὸ εἰς τὸ κατάστρωμα, ἢ τὸ
βράζουον ἀμέσως πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ ἐλαίου, ἢ
τὸ στοιβάζουον εἰς κάδους διὰ μετακομιδὴν εἰς
τὴν πατρίδα των.

ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ὁ ἅγιος Ἰερώνυμος, ὅτι, κατοικῶν
ὁ μακάριος ἀπόστολος Ἰωάννης εἰς τὴν Ἐφεσον
εἰς τὸ βαθύτατον αὐτοῦ γῆρας, ἐφέρετο μετὰ
δυσκολίας εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπάνω εἰς τῶν μα-
θητῶν τοὺς βραχιόνας· ἀλλὰ, μὴ δυνάμενος νὰ
κάμῃ μακρὰν ὁμιλίαν, δὲν τῆς ἔλεγε τίποτε παρὰ
τὸ, Ἐκνία, ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Τέλος πάντων,
οἱ μαθηταὶ καὶ ἀδελφοὶ βαρυνθέντες ν' ἀκούωσι
τὸ αὐτὸ πάλιν καὶ πάλιν, εἶπαν, Κύριε, διατί
λέγετε πάντοτε τοῦτο; Ὁ Ἀπόστολος τότε
ἔκαμε τὴν ἀξίαν ἑαυτοῦ ἀπόκρισιν ταύτην,
Ἐπειδὴ εἶναι ἡ τοῦ Κυρίου ἐντολή· ἔ, ἂν αὐτὴν
μόνην ὑπακούετε, ἀρκεῖ.

Ο ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ, ἦγεν, ὅστις ἔχασε τὴν συν-
είδησιν, δὲν ἔχει πλέον τίποτε ἄξιον νὰ φυλαχθῆ.
Αὐτὴν λοιπὸν πρόσεχε μὴν ἀμελῆς. Δεύτερον,
ἐπιμελοῦ τὴν υἰεῖαν σου· καὶ, ἂν ἔχῃς αὐτὴν,
δοξολογεῖ τὸν δοτῆρα Θεόν, ἔ τιμα τὴν ὑστερον
ὑπὸ τὴν εὐσυνειδησίαν· διότι ἡ υἰεῖα εἶναι τὸ
δεύτερον ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς οἱ θνητοὶ
ἐμπορῶμεν ν' ἀπολαύσωμεν, — ἀγαθόν, τὸ ὁποῖ-
ον ἀργύριον δὲν δύναται ν' ἀγοράσῃ.

Ἡ ΠΟΙΟΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ ΤΙΝΟΣ ΚΡΕΜΕΤΑΙ ἀπὸ τὸν
σκοπὸν, μετὰ τὸν ὁποῖον γίνεται. Ἐάν σύρω εἰς
ψωμοζήτην Πεντάδραχμον μετὰ σκοπὸν νὰ συν-
τρίψω τὴν κεφαλὴν του, καὶ αὐτὸς τὸ πιάσῃ καὶ
ἀγοράσῃ τροφίμα, τὸ φυσικὸν μὲν ἀποτέλεσμα
εἶναι καλόν· ἀλλ' ὡς πρὸς ἐμὲ ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους εἶναι κα-
κίστη. Παρόμοια καὶ τὰ τῆς θρησκείας, ἐάν
δὲν πράττωμεν αὐτὰ μετὰ σκοπὸν νὰ εὐαρεσθῶμεν
τὸν Θεόν, δὲν ἰσχύουν τίποτε.

Ο ΤΙΤΟΣ, συνδειπνῶν μετὰ τοὺς φίλους του,
ἐνθυμήθη ὅτι κἀνεὶς δὲν τὸν ἐξήτησε κάμμιαν
χάριν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ λυπούμενος ἐφώ-
ναξεν, Ἐχασα, φίλοι μου, ταύτην τὴν ἡμέραν!

Εἰς τὸ παντέφορον ὄμμα τοῦ Θεοῦ αἱ πλεονεξίαι μας πρά-
ξεις εἶναι γυμναὶ καὶ τετραχηλισμένοι.